

ДІЛО

виходить щоденно передпоуднем

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пош.
Канто почт. шл. 143.322
Адреса для телеграм:
"Діло", Львів
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передподуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕПЛАТА:
Місячно в крив 450 зл.
Як границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 лл., Німеччині 750 зл.,
Швейцарії 3 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 15 лей,
Болгарії 750 зл., Австрії
750 ш. — Замна адреса і зод.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕННЯ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

"Дарунки" канікули.

Львів, 9. серпня 1927.

Над усім нашим життям повисла бездушна атмосфера канікули. Апатична і несимпатична вона, коли сядати на неї зі становища працюючого, бо рівнозначна з безділлям та приспанним всякою ініціативою і творчою думкою. Але мила вона і побажана, а навіть необхідна для людей праці, для всіх тих, що цілий довгий рік не покладали рук, не звільняли від напруги своїх нервів. Такі закони природи, що праця мусить чергуватися з відпочинком.

Однак суспільне та громадське життя не все визнає ті закони, бо воно все пливє, бо воно все в русі, бо воно впливає з іншого не індивідуального, а збірного організму. А збірні організми мають дещо відмінні та свої специфічні закони. Тому то в громадському житті канікули — можна сказати — нема. В ньому життя все пливє однаковим темпом, дарма, що на збірний організм складаються все індивідуальні організми.

Густо-часто канікула приносить збірним організаціям моменти великого напруження, багато незвичайно складних і важких у наслідках несподіванок, а то й катастроф. Доказів на те багато. Вистарчить згадати от хоч би останню велику світову катастрофу війни з 1914 р., що її принесла людству в дарі канікула. Несподівані тієї канікули завдячуємо й ми багато-багато! Та не про те ми бажаємо писати. Ми хочемо тільки підкреслити, що спокійна, що так скажемо, випочинкова атмосфера канікули містить в собі майже з правила якісь притаєні зародки всяких несподіванок.

У тій атмосфері канікули відчуваємо ми і цього року деякі несподіванки, тим разом передовсім на шкільному фронті. Наша громада відпочиває. А не так да: порушував на сторінках "Діла" один з наших заслужених педагогів справу гуманістичних відділів при академічній гімназії у Львові. Їх рішили польські шкільні чинники ліквідувати. Чи зреагував хто на той новий крок поступової ліквідації нашого шкільництва. Досі ніхто, бо канікула. А в таких випадках, де загрозений наш стан посідання у шкільній діяльності, ніякі канікульні сантименти не можуть мати місця. З тих гуманістичних відділів академічної гімназії мала повстати окрема школа і були всі дані на те, щоб вона ввійшла у Львів в житті як окремий організм. І саме з уваги на перспективні повстання нової державної середньої школи з українською мовою навчання у Львові шкільна влада приступила до ліквідації паралельних відділів. З початком наступного шкільного року вже не буде першого року тих відділів, отже підніється їх ліквідація. Невже нам можна приглядатися цьому зі замуреними очима? Є-ж покликані до того громадські чинники, є-ж заінтересовані батьки молоді, які спільними силами обов'язані боронити існування цих гуманістичних відділів! По доконаному факті, тобто по розпочатті шкільного року, оборонна акція може бути спланована. Отже канікульні виробничі справи би тут перервати.

Коли ми вже при академічній гімназії у Львові, то слід нам спинитися ще на одному факті, який найде свою розв'язку теж у канікулі. Маємо на думці обсаду становника директора тієї гімназії на місце спенсіонованого дотеперішнього її керівника Іллі Кокорудза. Чуємо, що остаточно під непереможним впливом львівських ендеків типу Прушинського рішучі чинники львівської шкільної кураторії запропонували на це становище першим кандидатом людину, яка протягом останніх трьох літ уже була директором двох середніх шкіл з українською викладавською мовою і яка заповнила своїми безвідповідальними вчинками одну з найсумніших сторінок в історії нашого середнього шкільництва. Протягом однорічного директорства в Стрию зумів цей кандидат занепасти тамешню українську гімназію, а протягом двох літ директорування в Перемишлі накоїв стільки лиха для школи, учительського збору і молоді, що все це зложилось на великий скандал. Завершенням тієї діяльності був розпорядок Кураторії про те, щоб до перемишської гімназії приймати молоді тільки з трьох повітів. Проект такого розпорядку мав вийти від того директора. Скільки енергії затрачено на боротьбу з цим розпорядком кураторії, про те писати тут не треба, бо це загально відоме, а особливо відоме перемишській українській громаді. Та всеж ходять уперті чутки, що цей кандидат, як колишній шкільний товариш теперішнього міністра освіти, мав би дістати це становище напевно.

Колиб не напівправду сталося, то таку номінацію на становище директора першої у Сх. Галичині і найстаршої гімназії зі світлим тра-

дицями требаб хіба вважати зловним ділом рук безвідповідальної ендекської маґії, що хоче провокувати українську громаду та донести акад. гімназію до загибелі. А до того прямують ендеки всіми силами!

Та на тому не кінець, бо колиб ця кандидатура з яких небудь причин не пройшла, то на цей випадок запропонували ті самі чинники з львівської кураторії нічим незамінного учителя хемії одної з польських, львівських гімназій, який з українством мав стільки спільного, що на його документах стояла між іншим і напись: греко-католик. Самозрозуміло, що на таку номінацію українська громада мусить теж гідно зреагувати, бо експериментувати на своєму організмі дозволити не може. Є-ж гідні і статочні кандидати українці, заслужені почесно для виховання української молоді і однією з таких педагогіч-громадян мусить припасти цей відповідальний обов'язок ведення найстаршої і першої української гімназії у Сх. Галичині, гімназії, що має на картах своєї історії золотими буквами записаних не тільки великих педагогів і їх заслуги, але й великих та першорядних українських громадян.

Ось чим і в які наслідки багата канікула щодо одної одинокі школи. Та приносить вона багато інших "симпатичних" подарунків українській громаді і в ін. ділянках шкільництва а може принести те саме і що до інших середніх шкіл. Вчорашня нотація в "Ділі" про дальший тяг утравкізації народнього шкільництва є тільки підтвердженням шойно сказаного. Тому час перервати канікулу і взятися, кому слід, за оборонну працю.

На новий шлях.

У справі централізації нашої збіркової акції.

(Дальший голос у нашій дискусії.)

Годжуся з автором статті в "Ділі" ч. 161 на цю тему, та тут хочу звернути увагу на інший бок справи. Нема сумніву, що вимоги, ставлені до суспільності під оглядом жертвенності на публичні цілі, ростуть просто з дня на день. Явище це природне, а навіть відрядне в нашій положенню, бо воно означає, що суспільність сама власними силами будує своє життя, часто і в таких напрямках, в яких повинна працювати держава (шкільництво, інвалідитопі). Але через те на наш загаль спадують такі тягарі, що навіть найбільше жертволюбивий громадянин не може всіх цілей, не зважаючи на найліпшу волю, відповідно піддержати. Пропшу зачислити тут усілякі вкладки до товариств, які по найбільшій частині мають характер дачків-жертв на загальні цілі даного товариства (Проєвті, У. П. Т. тощо), дачки на захоронки, бурси, приюту, на будову саль, церков, читальень, на всілякі збори, приватні, коляду і т. д. Доходить до того, що майже кожний гурток наших людей почуває за собою моральне право відкликатися до публичної жертвенності і робити це, придумуючи найрізноманітніші способи стягання жертв і дарів. А наслідок цієї роздробленої, незорганізованої, доміночної акції такий, що напівпра-

пні суми зі збірок осягають не ті акції, що на це найбільше заслуговують з огляду на свою користь і потребу для розвитку цілюсті нашого національного життя, а ті, на чолі котрих випадково стають найбільше підприємливі чи енергійні люди, хоч би навіть характер даної акції був такий, що вона до загальної жертвенності відкликатися не повинна. І ця *виняковість*, а заразом *добровільність* жертв, що часто надає їм характер милостині — це на мою думку дні головні характерні риси дотеперішньої збіркової акції, а в слід за цим і пілого розросту нашого національного життя і його інституцій.

І тому необхідно в розбудову нашого національного життя, а тим самим у абираннях фондів на цю ціль, ввести якийсь план і віддати переведення його в життя в руки якихось уповноважених до того осіб чи колективів. А плановість самої збіркової акції треба оперти на двох основах, до певної міри апітнезах дотеперішніх основ:

1) На *загальності*, т. ан. кожний свідомий член нації — від ученика, що дає своїм товаришам кореспонденції і дещо заробляє, та денного робітника аж до найбільшого богача та найсильнішої фінансової інституції — повинен тієї акції підлягати.

2) На *обов'язковості*, т. зп., складати на цей фонд суми повинні втратити характер *зр-тків-милостині*, а припнати характер *податку*, який сплатять не після уподобання чи примхи в довільній висоті, а з обов'язку й у висоті. Відповідальні сплатити даної людини (мось в роді особисто-доходового податку). Думам, що суспільність в особі відповідно уповноважених людей чи комітетів має повне право накладати на своїх членів подібні обов'язки еквівалувати виповнення їх усім доступними способами, так як приміром в особі виборчих комітетів має право наказати карне голосування, а некарних нап'ятувати з усіма дальшими консеквенціями.

Добріх сторін цього плану не треба підносити, такі вони очевидні. Піднесу лиш деякі: Коли дачки загальною податком в означеній висоті, то кожний член нашого народу буде мотти відповідну суму встановити в свій бюджет, і то вини від дотеперішньої, бо передбачено. А по заплаченню податку совісний податник буде мати спокій і не поминіть ніякої акції з такої простої причини, як хвилюва "бездіяльність". Дальше: Лиш тава широко закрива акція може бути дійсно загальною і здійснити клич "Громада по житті", а матеріально принесе рішучо більший успіх, як усі доривочні акції разом, саме завдяки своїй загальності. А національно виховуюче значіння такої акції просто величезне: воно шойно позоволить бо-дай до певної міри розрізнити, хто почуває на собі національну обов'язок, на кого можна рахувати в тій та іншій акції, хто дійсно українсь. Як сильно зросла наша національна гордість та самовпевність колиб ми мали свідомість, що наші найважливіші інституції мають за-певнене та угрунтоване існування! А притягаючи чимраз ширші круги до цієї акції, збільшиться сильно національна свідомість, збільшиться почуття національного обов'язку та вкоріниться національна кариість.

Щодо конкретного переведення цього плану, то представляю собі цілу сіть органів, щось у роді податкових урядів, ураз із певного роду опіюючими комісіями від найнижчих по селах аж до найвищої централі (ніби міністерства фінансів) у Львові, яка концентрувалаб у собі не лиш збирання фондів, але і їх розділ та регулювалаб рівновагу між приходами і роходами. Цєю акцією булби об'яві не лиш усі постійні роходи на національну ціль загального характеру (Р. Ш., Імпа-ліди і т. д.), але й доривочні, місцеві (будова саль, купно площі і т. з.) Лиш виняково допускалося окремі акції і то тільки за апробатою централі у випадках дійсно виняткових прим. допомога населенню в часі голоду, при великих пожежах — окремі акції харитативного характеру. Виняті булби би з цієї акції такі підприємства, що їх дохід призначений вправді на загальні цілі, але які у-кладується для учасників, прим. концерти, балі, фестивалі.

Згорі бачу протиників мого плану та передбачую аргументи, які вони висунуть проти цього. Отже:

1) Відсутність еквіваленту. Такі Еквіваленти, щоби відрали останню сорочку, тут не буде, але на це є інші способи. Коли справу поставити добре а самого початку шляхом істотної, на довгий час роздодженої акції і ек-сплі притоту-

ється публічному опінію, впливають на громадянство певного роду нову мораль, новий світогляд, — то такі средства ефектніші, як черні таблички, боїлотки, помпани при за-прошеннях на балі, офіційні на-родні торжества. Шевченківські свята і т. д. можуть показатися ду-же сильними.

2) Акція така вимагає великого — а навіть платного — апарату. Пра-да! Але до того муситимемо скорше чи пініше допровадити, щоб мати не лиш для збірок, але і для органі-заційних цілей узагалі сталий апа-рат, бо на дорівночності й добро-вільності годі збудувати доцільну і планову будову нашого національ-ного життя. Зрештою і тепер маємо (особливо по містах) певно різних курсорів, інкассентів та збирачів, що збирають кошти на іншого товарис-тва вкладали датки і жертви не раз за дуже великим процентом. По пе-реведенню доброї організації запо-дяться багато часу, енергії і гроша.

3) Організація податкова виже приватну ініціативу. Але саме про-це й хотить, щоб викоринити про-мисловість деяких людей, а пото-місь заложити їх до карної та ор-ганізаційної праці, де будуть мати досить широке поле до попису. Зрештою всякі дрібніші харитатив-ні акції дадуть досить праці охочим та підприємчивим одиницям.

4) Найважнішою перешкодою на мою думку в нинішнє партійне роздіблення (в попиті значінню того слова) і партійна ворожнеча, що в своїй зайлості не зумів агаля-ти національної справи поставити вище партійної і готова її поборю-вати лиш тому, що залочатковано її в іншій партії. Але як держава не питає нікого про партію прива-лежність, а від усіх стягає податки, так і тут треба справі налати за-галонаціональний понадпартій-ний характер.

Тих кілька галок кивув и на па-пір, але вони зовсім не претендують на виключення і тотовий плян, ані не вказують, хто мав би це пере-взяти. Що найвище бажав би я пе-реговати якнайширші крути про по-вечність для збіркової акції: 1) за-везеності і то якнайширше поняття у протиставленню до того нинішнь-ого сумного стану, що дійсно лиш ча-стина інтелігенції (і то постійно ті-

самі одиниці) почуватися до обо-в'язку скласти жертви. 2) обов'яз-ковості, отже на заступленні жер-тви-милостині — податком. Ясно, що ця акція є дуже широка, вимагає багато агітаційної праці в пресі, від-вітах, афішах, проповідях, анкетах, читках і т. д., що вона потребує дов-шого часу, може навіть цілих років і що бою наміту може в ніколи не дасться викінчити. Але вона прине-се стільки користей матеріальних і моральних, що варто за неї взятися з цілою форсою й енергією, а голо-вно з сильною вірою в її успіх.

Р. Ш.

Помогім здвигнути дім-захист для укра-їнських письменників і журналістів у Ямній. Засвідчим ділом зрозуміння важкої культурної праці і впливом сесію відкритості українським робітникам пера! Жертви слати на адресу: Львів, Підвалє ч. 7, Земельний Банк Гіпотечний, кни-жечка ч. 1141.

За океаном.

Українці в соймі Манітоби.

Пічас виборів до манітобсько-го сойму, що відбулося дня 28. че-рвня п. р., вибрано послами двох українців, що засідали вже в соймі в часі попередньої каденції. Їх ними Микола Бачинський з округа Фі-шер і Н. Григорчук з округа Етел-берт. Оба послы належать до про-гресивно-фармерської партії, яка саме тепер є при владі у провінції, бо на 55 послів, має 29 послів.

Гетьманські Січі в Канаді.

Під проводом головного обозного Ойчей Канади п. В. Босого розвива-ють в останньому часі доволі живу акцію на канадійській землі геть-манські Січі. Підтримують цей рух греко-кат. священники і сам єпископ Будка, що відступив у своєму ор-гані „Канадійський Українець“ о-крему сторінку для пропаганди сі-чово-гетьманської ідеї. Цей рух адо-бує тверду базу для себе з тою хви-лею, коли компанія гетьманців під проводом п. Курдилика купила за 100.000 доларів три часописи: „Порт Вестерн“, „Час“ і „Канадійський Фармер“ (цей орган був власністю чеха Доячека і досі воював з като-

ликами й гетьманцями, підтриму-ючи більше так зв. неопраселавних, себто українських автокефалістів і концепцію У. П. Р.) Від 1. липня „Канадійський Українець“ друку-ється вже в друкарні „Канад. Фар-мера“, який має очевидно зміняти теж свій напрям на католицько-гетьманський.

Стан здоров'я єп. Будки.

Єпископ канадійських українців Пикита Будка перебув 30. червня дуже поважну операцію і вертає по-волі до здоров'я. На підпочинюк по операції єп. Будка думає приїхати до Галичини, оскільки не зайнуть які перешкоди й оскільки поладнає де-які справи своєї дієцезії, що не тер-плять проволочки. Перед своїм від-їздом до Європи єпископ висвятить ще трьох п'ютомців.

Виклади М. Січинського.

Від 27. червня до 10. липня мав у Канаді цілий цикл викладів про події у старім краю і серед україн-ської імміграції п. Мирослав Січин-ський, що перший раз від своєї по-ляви на американській землі прибув до Вінніпегу.

Смерть сестри Січинського.

В Злучених Державах поповни-ла самовбивство (втопилася) п. Стру-тинська, сестра Мирослава Січин-ського, що від 3 літ була в кримі-нальнім домі для божевільних. Во-на дісталася туди після того, як за-стрілила свящ. Стецюка у Пікаго. Лікарі і психіатри-анавці унази її божевільною і тому розправа проти неї не відбулася зовсім. Тепер вона відісталася з кримінального дому і втопилася.

Всі українські діти до української шко-ли! Хто минає свою рідну школу і поси-лас дитину до чужої школи, — той во-рог своєї дитини і української нації!

Радянська Україна.

Санітарний стан України.

Недавно у Харкові відбувся чер-говий всесоюзний санітарно-техніч-ний зїзд. На цьому зїзді заслухано цікаву доповідь завідувача санепі-демичного відділу Наркомздоров'я

о намениту чско-ляду відмовчу

Сметанкову

Фабрика А. ПСЕЦІ, С. А. Крива
При закупівлі звертати увагу на марку
1361 Фрму. 17-19

д-ра Марзеева про санітарний стан України.

Доповідач насамперед підкрес-лює, що в основі багатьох захворю-вань людности (туберкульоза, тиф, шлункові хвороби, то-що) лежить недостатній санітарний стан Укра-їни, після чого подає досить ціліс-ні відомості.

Водопостачання на Україні роз-горнуто дуже мало. Вологоми є ли-ше в 35 містах, але до них прина-дано мало будинків: у Харкові — 31,2 прц. будинків, у Києві — 31,4 прц., у Дніпропетровську — 60 прц., Одесі — 97,5 прц., Сталіні — 9,01 прц., Артемівському — 5,7 прц. О-собливо погано з водопостачанням у Донбасі та Криворіжжі.

Каналізація є тільки в 4 містах України — Харкові, Києві, Одесі та Дніпропетровському. Нема кані-зації ні в Донбасі, ні в таких містах, як Миколаїв, Кременчук, Вінниця, Запоріжжя. Вагалі каналізація о-хоплює у Києві — 31 прц., у Харко-ві — 30 прц., у Дніпропетровському — 5,7 прц. будинків; отже зовсім мале число.

Погано стоїть справа з лазнями на Україні: всього 94-рі лазні. Не-менш гостро відчувається на Укра-їні житлова криза. Але зі зростом господарства на Україні кращають санітарні умови життя трудящої людности. За останні чотири роки на Україні збудовано 234.154 кв. саж. житлоплощі (цього року намі-чають збудувати 202.232 кв. саж.). В Артемівському збудовано новий водогін, тепер будують водогони в Сталіні, Криворіжжі; є проекти бу-дування водогонів у Першотравне-ському, Коростені, Конотопі.

Поволі що-року трудящі Україна поліпшують санітарний стан своєї республіки, упорядковуючи свої мі-ста та збільшуючи житлоплощу. Останнє зменшує смертність насе-лення, яка ще поки-що далеко ви-ща за смертність в інших культур-них країнах світу.

(Життя й Революція)

ліярион свеніцький.

3 культурного життя сучасної України.

(Продовження.)

„Дешо про церковне життя на Україні.“

Революція вплинула і на церковні відносини на Україні. У перших часах українського держав-ного відродження серед національно свідомого українського духовенства зародилася думка про привернення колишньої величі і незалежності української церкви.

Довголітнє управління церквою України в Москві і Петербурзі далось усім свідомим справи добре в знаки. Були це часи дрібничкової централізації всього церковного життя та безпо-щадного москвітництва мови, обряду і світогляду всіх вірних на Україні. Очевидно проти цього на-кіпала давня нехоть серед українців взагалі та серед національно свідомого духовенства особ-ливо. Тож природно, що а хвилю порушення принципу давньої імперії і створення Української Республіки, українське духовенство мусіло рі-шитися на дійсно революційний крок — і прого-лосити автокефалію, тобто церковну незалеж-ність від московського патріарха як предста-вника Москви-III. Риму, що з упадком імперії му-сив теж упасти.

Це-тим більше мусіло статися а боку всіх прихильників революції і пореволюційного укла-ду життя, бо патріарші круги були проти рево-люції а усіма її наслідками. Тому від самої па-тріаршої церкви відхилилася значна частина духовенства з поступовим і революційним світо-глядом, складаючи живу, сьогодні синодальну церкву. Але погляди на національне питання України не могли об'єднати автокефалістів і жи-вотерковокників. Автокефалісти були свідомими і послідовними українцями, живі-ми-ж в найкращ-шому разі „тоже малороссами“. А що автокефа-лісти відразу приступили до українізації бо-гослужби і обряду по давнім традиціям і уставам,

то розходження між ними і живістами ставало доволі тонко політичним. Автокефалістів стали називати непримиримими націоналістами, то є ніби опозиціоністами супроти влади, а живісти оставали ніби повільними прихильниками влади. І аийшло так, що українська мова богослужби, поворот до давніх обрядів первопрестольної ки-ївської Софії і національна свідомість духовен-ства УАПЦ стали причиною далеких розходжень в самому нутрі духовенства безумовно прихиль-ного для революції і пореволюційних досягнень державних.

Тому українські автокефалісти опинилися без владики з канонічно переданою владою і ні відки не могли найти його. Патріарша церква була їм принципіально і національно ворожа; жива національно неприхильна; чужі церкви бу-ли в єднанні з патріаршою церквою і з емігрант-ською царською єпархією, що не признавала ані України, ані революції, ані пореволюційного устрою. Не було іншого виходу як йти саїдом за первохристиянськими громадами і самим возгла-вити свою церковну громаду соборно вибраним і рукоположеним владикою-митрополитом.

Неканонічне самосвятство української пра-вославної автокефальної церкви стало головним змістом нападів її національних противників. І так самосвятство було викликано злою волею представників Москви-III. Риму, суворих послі-довників букви закону, холодних представників віри без любови ближнього, яким була в даний мент піддана хвилено ще слаба українська на-ціональна церква.

Хоча поява УПАЦ була в дійсності поглиб-ленням революції та її посвяченням у всіх благих починках, то революціонери України — одні по своїй байдужості до церкви, другі по своєму безвір'ю, або просто по ворожості до релігії не звернули на це уваги і даного факту не оцінили належно. Були навіть сироби власті деякі замі-няти у церковне життя, щоб звільнити міліцію робітничого людю від релігії, як до „опиничного дурману“. Тільки не так давно стали предста-вники соціалістичного устрою СРСР придержу-вати першійшого погляду соціалізму на релігію як на особисто приватну справу кожного, якої не

слід зачіпати. Зараз церкви зовнішно не пересі-днують і зневажа не нападають, тому вона живе своїм тихим, непомітним життям. Проте воно тим більше цікаве.

В церкві немає давньої товни богомольців, в ній моляться громада вірних — браття і сестри. Церковний збір сьогодні є іншого настрою і ви-гляду від тих, що скоротичними хвилями пере-топлюються гучними вулицями городу. Це люди здебільша зрівноважені душевно, замирені з до-лею, відпорні на крик, неправду і насилля. Се-ред них є чимало мрійників про грядуче царство Боже, що засяє в душах людей та через діяльну любов одного до всіх і всіх до одного створить рай на землі. У вірі своїй люди ці глядають за-спокоєння скимлячого болю од серцевих ран, що постійно ятряться од різних неправд землі. Їх віра — це не бездумний послух догми, це стремління здійснити заповідь любови і життя по євангелії.

Про цей особливий настрій громади вірних УПАЦ найкраще свідчить проповідь про мо-жливості одухотворення і богоуподібнення лю-дини. Скроний тихий владики в день Миколи Мокрого розказує зібраним у церкві про доброго пастиря. Євангельський добрий пастир не тільки зовнішнім виглядом притягає до себе, але й ну-трішнім змістом свого життя дає заповіть запо-руку, що стає для усього і кожному агитатив зосіб-но не станеться ніякої кривди зовні, ані від нього самого. Добрий пастир — це дійсно речник і представник великого духа, що чує і бачить, що прочуває і передчуває — у своїй великій зо-бови до стади і його найменшого члена — їх по-требу пасущину, їх нужду велику, та аміє і знає заспокоїти її і запобігти грізному лихові. Добрий пастир в обороні свого стада приймає безро-потно удар, ще в друге плече підставляє, коли тільки цим робом зможе обезпечити своє стадо. Це не угодовість, це не байдужість супроти на-сильника, це тільки певність того, що ударом не може бути справлена ніяка вина. „Коли я не знаю правди, то ти заїмши удару навіні мене, а коли я знаю її, то за що ти мене беш?“

(Продовження буде.)

Бірма.
36 км.

— КОМПЕТЕНТНОСТЬ